

Ռաֆֆի

Այգուրաց

Դառն մահվան օրհասով
Մի մարդ թողեց լույս աշխարհի,
Դեպ Պլուտոնի պետությունն
Ուղևորեց ճանապարհ:

Նա, անցնելով Ստիքսեն,
Դիմեց դեպի տարտարոս,
Առաջը կտրեց դոճապան
Հրեշավորն Կերբերոս:

Ի՞նչ ազգից ես, հարցրուց
Երեքգլխյան ամեհին:
(Իսկ խղճալի այն ոգուն
Սահման չըկար մեծ ահին):

Ես Հռովմի սուրբ պապի
Եմ ուղղափառ կաթոլիկ.
Ասաց ոգին, սարսափեն
Հատավ ձայնն յուր վախիկ:

Ես ազգդ եմ հարցնում,
Հո՞ւյն ես, թո՞ւրք ես, թե՞ պարսիկ:
Դողողալով ուրվականն՝
Դարձյալ կրկնեց՝ «կաթոլիկ»:

Կաթուղիկն է կրոնքի
Եվ ոչ ազգի մի անուն,
Դու պատասխանե ինձ այն
Ինչ քեզնից են հարցնում:

Ես չըզիտեմ ի՞նչ է ազգ,
Նոր են լսում ես այդ բառ,
Մեր հայրերի ուսմունքով՝
Կաթուղիկ են ուղղափառ:

Սարսափելի մի ծիծաղ
Ցընցեց շրթունք Կերբերին,
Դժգոհ սրտի յուր թունդը
Բերնից լորձունք վեր բերին:

Ով չըզիտե ինչ ազգի
Է հարազատ նա ծնունդ,
Նա անօրեն, անկանոն
Անուսնության է սերունդ:

Տարտարոսիցը հեռու,
Այդ խուժանն աննշան,
Առանձին կայարանում
Բնակվում են անդ բաժան:

Ուր թունդ է հուրը բորբոքվում,
Եվ դժնի են կատաղիք,
Ուր օձ, կարիճ գոհերի
Քրքրում են լերդ, աղիք:

Ահա՛ դուռը, ցույց տվեց
Կերբերոսը վիթխարի:
Ոգին դիմեց դեպ այն կողմ
Թույլ ոտքերով, անարի:

Ղռան գլխին նկարած էր
Լոռայի կերպարանք,
Եվ վերնագիր այդպիսի՝
Ազգուրացների կացարան:

Ջարհուրելով ներս մտավ
Եռանդամու մեր ոգին,
Տեսավ ազգուրացների
Նա բազմություն ահագին:

Հասո, ախպար, քե՞զ էլ հոս
Չարքերը վռնդեցին...:
Կրակի միջից հարցրուց
Ծերունի Սեբաստացին:

Էկո՛ր, Էկո՛ր, քեզ պագնեմ,
Մեր աշխրքեն ի՞նչ խաբրիկ,
Ո՞ղջ, առո՞ղջ է մեր պապը,
Մեր սրբագան ծեր հայրիկ:

Մեր Վենետկու, Վեննայի
Ընդո՞ր են մեր փարախներ,
Հայի ճրժեր որսալու
Կրբանի՞ն անոնց յարախներ:

Չը կարաց պատասխանել
Դեռ ազգուրաց այն ոգին,
Ձգեց վզիցն հաստ շղթան
Սոսկալի դև մի ահագին:

Եվ քարշ տվեց դեպ ներսը
Ծծումբի վառ բոցերին,
Ջարհուրելի դառնությամբ
Սկսեց տանջել յուր գերին:

Հուրը բորբոքեց, նա կոչեց՝
«Ինչո՞ւ չըսեմ, թե եմ հայ...
Ինչո՞ւ ուրացամ ազգս...
Վա՛յ իմ գլխուս... վա՛յ... վայ... վա՛յ... »